

en forbundsstat og selvstændiggøre kommissionens præsident, som han mere præcist betegnes i de andre lande.

Det næste skridt i en kommende unionsforfatning vil så naturligvis være, at kommissionens præsident udgår fra parlamentet eller vælges direkte, som foreslået af den tyske udenrigsminister Joschka Fischer.

Den danske regering har med sin passive og defensive forhandlingstaktik bragt sig i den situation, at den i Nice kommer til at vælge mellem pest eller kolera, nemlig mellem ideen om at indføre rotation og dermed i perioder stå uden kommissær eller ideen om at omforme kommissionen til en egentlig unionsregering.

Svar (17/11 2000)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):
Af regeringens forhandlingsgrundlag for den igangværende regeringskonference fremgår bl.a.:

»Konferencen skal fastslå det princip, som allerede ligger i Amsterdam-Traktatens institutionelle protokol: Hvert medlemsland skal være repræsenteret i Kommissionen med én kommissær. Det må samtidig sikres, at alle kommissærer fortsat er fuldgældige medlemmer af Kommissionen og hver har én stemme, når der træffes afgørelser.

I tilknytning til udvidelsen vil antallet af kommissærer blive forøget. Regeringen finder derfor, at der vil være behov for ændringer i Kommissionens måde at fungere på. Regeringen støtter i den forbindelse fx, at der skabes mulighed for udnævnelse af flere end to næstformænd for Kommissionen, således som det også var tilfældet før Maastricht-Traktaten.«

Det er samtidig regeringens opfattelse, at traktaten ikke nødvendigvis bør indeholde alt for detaljerede bestemmelser om Kommissionens indretning, der risikerer at mindske muligheden for at tilpasse Kommissionen i takt med udviklingen i EU-samarbejdet.

En mulighed er derfor, at Kommissionens formand inden for de ovennævnte rammer får større frihed til selv at fordele opgaverne inden for kommissærkollegiet i overensstemmelse med erklæringen vedrørende Kommissionen knyttet til Amsterdam-Traktaten.

Regeringen kan ligeledes støtte, at visse kommissærer får tildelt koordinerende funktioner, hvilket allerede er tilfældet i dag.

Spm. nr. S 406

Til forsvarsministeren (8/11 2000) af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Kan ministeren oplyse den samlede pris – incl. installationer og radomer m.v. – for efterretningstjenestens nye lytteanlæg i Skibsbylejren ved Hjørring, herunder hvorledes dette anlæg er finansieret, og med hvilken hjemmel ministeren har afholdt denne udgift?«

Begrundelse

I svaret på spørgsmål nr. S 3567 (Folketingssamlingen 1999-2000) oplyste ministeren, at da der var tale om et byggeprojekt på under 10 millioner kr., har byggeriet ikke været forelagt for Finansudvalget.

Det er imidlertid umiddelbart indlysende, at det samlede anlæg incl. radomer og installationer har kostet væsentligt mere end 10 millioner kr. Ekstra Bladet oplyser den 4. november 2000, at en ekspert i parabol-anlæg m.v. siger, at anlægget mindst koster 40-50 millioner.

Anlægget har tre meget høje radomer, der skal bruges til aflytning. Hver enkelt af disse vil ifølge ovennævnte ekspert koste 10-15 millioner kr.

Svar (16/11 2000)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Som jeg har gjort rede for i blandt andet Folketingets Europaudvalg den 17. september 1999 og i min »Årlig Redegørelse 1999«, har Forsvarets Efterretningstjeneste siden afslutningen af 2. verdenskrig haft kapacitet til at gennemføre elektronisk efterretningsindhentning. Denne kapacitet er blevet og bliver løbende opdateret i takt med den teknologiske udvikling. Det er et eksempel på sådan en opdatering, der for nærværende foregår omkring Forsvarets Efterretningstjenestes installationer i Skibsbylejren.

Prisen for et anlæg til elektronisk efterretningsindhentning er én ud af flere faktorer,